

ТАНЦЪ НА СНѢЖИНКИТЪ

Изъ простора,
безъ умора,
като перушинки,
танцъ подели
— чисти, бѣли —
малкитѣ снѣжинки.

Отъ земята
вѣтъръ мѣта
тѣхнитѣ сестри,
той ги пръска,
и тѣ лъскать —
сякашъ сж искри.

А когато
тоя вѣтъръ
свие си крилата, —
тѣ полека,
плавно, леко
кацать на земята.

Симеонъ Гатевъ

Е Ж К О

Това било нѣкога.
Бързалъ Ежко къмъ гората. Насреща му Кума Лиса.
— Добра среща, Ежко Бѣжко! Кжде така бързашъ?
— Остави се, Лиске! Не ме питай! Много ми е тежко.
— Какво има, Ежко? Кажу! Нали сме си свои.
— Не зная, какво да ти кажа... Три дни и три ноци
обикаляхъ поповата градина. И на, да гледашъ, кума,
какъ се смѣятъ тамъ червени ябълки, и да не можешъ
да вкусишъ ни една, лесно ли е това?